

במדרינה

העם

משתף הפעולה

יפת הלך, בנייפת נשאר. מבוזזן שאין עונש, יש חת

כאשר ברח הקיסר הגרמני מארצו בתום מלחמת העולם הראשונה, המ' ציא מישהו את הסיסמה: "הקיסר הלך, הגנרלים נשארו."

הוא התכוון לומר: שום דבר לא הש' תנה באמת.

בישראל אפשר היה לקבוע השבוע: "יפת הלך, היפתים נשארו."

שקט, שקט, שקט. הסמל הבולט למצב היה מאיר חת, שהתמנה השבוע כיו"ר מועצת המנהלים של בל"ל.

על חת נאמר שהוא איש ישר. הוא לא הורשע עליידי דוחבייסקי. הוא לא נפסל עליירו.

אך חת שייך לתקופת יפת ככל רמ"ח אבריו. הוא לא הרעיש שמים וארץ ולא התפטר כאשר ראה שהולכים לקראת אסון. הוא שיתף פעולה. כמו גליה מאור, המפקחת על הבנקים, כמו מאות מנהלים אחרים ככל"ל ובבנקים האחרים.

חת הוא הרמות המושלמת של מש' תהיפעולה, האיש שאינו עושה צרות, האיש היודע להסתדר. לכן נבחר על ידי ראשי המימסה: אריה רולצ'ין, יצחק שמיר ומשה נסים.

המינוי של חת נועד לשמש ערובה לכך ששום דבר לא ישתנה, שהמעמד העליון במדינה ימשיך לעשות את עס' קיו בשקט ובאין מפריע, ואם לצורך זה צריכים לקצץ קצת קצת את המשכור' רות האסטרטגיות של המנהלים — משכורות העולות על שכר עמיתיהם האמריקאיים, הנושאים באחריות למע' שיהם — מוטב לקצץ. אחרי שתשכך הסערה והעיתונות תחזור לשרת את הבנקים אפשר להחזיר את כל הכל בשקט על כנו.

מדיניות

העימות הנורא

ברוך השם, יש מחלוקת:

שמיר ופרס מתווכחים

על ועידה שאיננה

סוף-סוף מצאו שימעות פרס ויצחק שמיר דבר שהם חלוקים לגביו. פרס תומך בוועידה בינלאומית, שמיר מת' נגד לו.

מכיוון ששום ועידה בינלאומית אי' נה נראית אף באופק, והדבר כולו הוא בגדר רעיון מופשט ורחוק — הרי זוהי מחלוקת רצויה, שאינה מסכנת את שיי' תוהיפעולה ההדוק בין שני האישים ככל נושא מעשי.

על מה הוויכוח? אף שעה, אף צעד. המחלוקת משקפת היטב את ההבדל האישי שבין שניהם. גישתו של שמיר היא עקרונית, גישתו של פרס טכסיתית.

הטענות של שמיר נגד ועידה בינ' לאומית הן הגיוניות לגבי מי שמתנגד להחזיר אף שעל-אדמה אחד מן הגוה המערבית והרצועה-עזה.

הוועידה הבינלאומית אמורה לכנס יחדיו את חמש החברות הקבועות של מועצת הביטחון (ארצות-הברית, ברית המועצות, סין, בריטניה, צרפת) ואת הצדדים המערביים, לדיון בשלום ב' מיוחדת-היתכן. הרעיון עצמו אכן נולד כמחאה הפוליטי של ברית-המועצות, והוא נתמך בהתלהבות עליידי אש"ף.

טוען שמיר: קיומת תמימות-דעים בין כל הגופים האלה, לפחות להלכה, שעל ישראל להחזיר את כל השטחים הכבושים. זוהי המדיניות המוצהרת של ארצות-הברית, בריטניה וצרפת, וכמוכן של ברית-המועצות וסין, ושל כל המ' דינות הערביות.

מסיבות שונות, אין אף אחת מן המ' דינות האלה לוחצת על ישראל בכיוון (המשך בעמוד 10)

ערב כינוס ועידת הפיסגה האיסלאמית

בכוויית דיבר שריהמדינה המצר' לענייניחוץ עם דפנה ברק

מונולוג של

בוטרוס בוטרוס-ע'אלי

ואני מדבר על הסכמי קמפ-דייוויד — לא יושם במציאות.

לכן אני מודה באשמה: אני הוא זה שהמציא את המושג "שלום קר".

מה הוא שלום קר? זהו שלום שאינו אמיתי, המגע בין האנשים אינו אי-דיאלי. היחסים בין שני הצדדים מוג' כלים למינימום.

קשה לי בדיוק להגדיר מה הוא המינימום הזה. כשבאנו לעשות איתכם שלום, התכוונו לשלום כולל במרחב. כולל פיתרונה של הבעיה הפלסטינית. העובדה שאנחנו עדיין בשלב מס' 1 של התהליך אומרת די והותר. בתהליך כזה צריך לנוע משלב 1 ל-2, ואחר-כך הלאה.

אין סטאטוס-קו בתהליך כזה; או שמתקדמים או שנסוגים!

זה שנעצרו בשלב מס' 1, פירושו הידרדרות.

השלום הקר אינו שייך עדיין לעבר. נכון שמאז פגישת-הפיסגה בין שימעות פרס לבין חוסני מובארכ באלכסנדריה

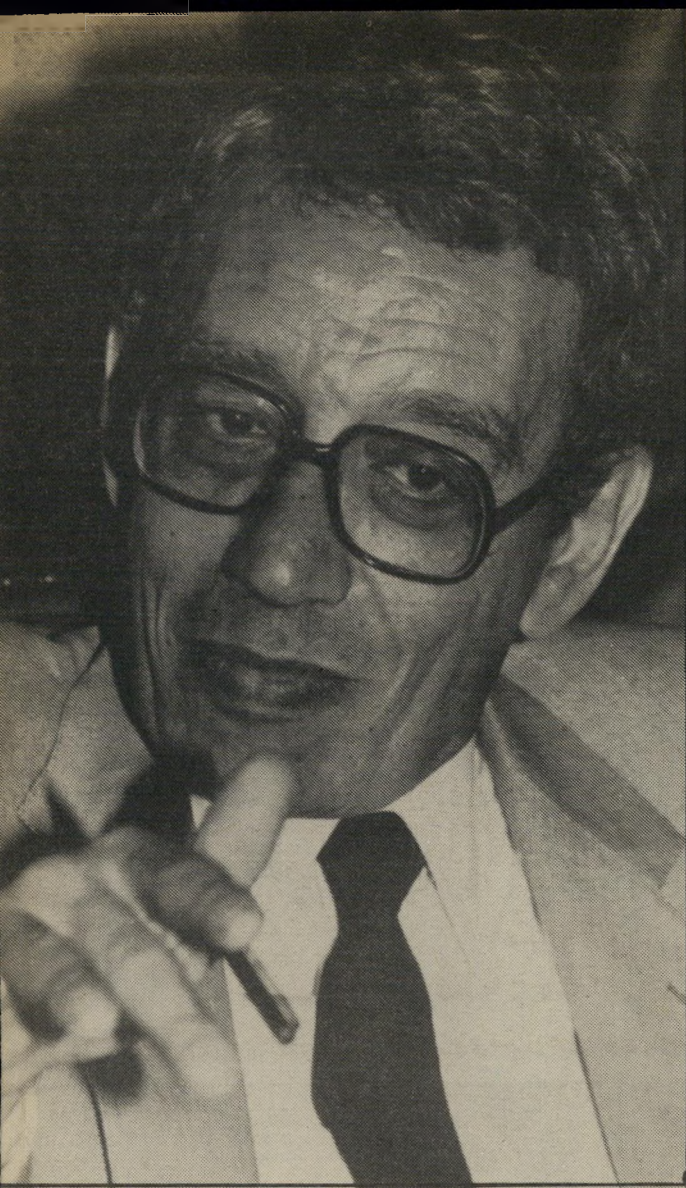
יעצו לך לא להגיע למצריים לפני הוועידה בכוויית? מרוע; באמת איני מבין מרוע!

את מרגישה ביחס מנוכר? אנשים חוששים להתבטא, כפי שהחזירו אותך? יכול להיות שזהו הרושם שהצטייר בישראל.

מבחינת מצריים, האלמנט החשוב ביותר בוועידה, הנפתחת כיום השלי' שי, הוא שיעשה משהו בסיכסוך שבין עיראק לאיראן, שתחול התקרמות בדעת-הקהל ושייווצר לחץ לפיתרונה של הסיכסוך האבסורדי הזה.

מרוע אבסורדי? מכיוון שמדובר ב' שתי ארצות מוסלמיות, הנלחמות זו בזו. זהו באמת הגורם החשוב ביותר מבחינתנו בוועידה — מילחמת עיי-ראקיאיראן, לא ישראל.

אינני אומר זאת כדי להתחמק. איני כס צריכים להיות מוראגים בקשר לוועידה. אין לכם שום סיבה שבעולם להיות מוראגים מההשלכות לגביכם.

ענת סרנסקי

"אין לכם זמנה לפחד!"

ניינים רק בשלום עם מצריים, וזהו זה. זה לא בא בחשבון; חשוב שתבינו שהשלום הקר' איננו עונש או איום שאנחנו מפעילים על ישראל; וזהו המציאות!

העימות האמיתי

שאתם אומרים שזה איום, זה כאילו שהממשלה המצרית יכולה ללחוץ על כפתור וזהו. יש לנו אופר' וזיחה ורדע'קהל חוקה, האומרות: תהי' לך השלום נכשלי! "השלום הקר" — זהו רק ביטוי של המציאות.

אינני נלחץ גם עליידי הפלסטינים, אלא עליידי המציאות ששום דבר לא נעשה. יש גם הגולן ויש היחסים עם סוריה. כל זה מונח.

אנחנו חייבים לרחוק לתהליך חדש. העימות האמיתי במרחב אינו בין היש' ראלים לבין הפלסטינים, או בין היש' ראלים למצריים, אלא בין מי שמא' מינים בשלום — במצריים, בישראל ובשאר המדינות — לבין המאמינים במלחמה.

אינני יכול לפרט בדיוק מה אני מצפה מהישראלים לעשות, כיצר בכווית — היו בעדה: תימכו בוועידה של, לכינוס ועידה בינלאומית, בהשי' תתפת כל הצדדים המערביים.

אבל למה להיכנס לפרטים? הבקשה העיקרית שלי מן הישראלים היא: אל תהיו פסיביים! אל תפחדו מן הוועידה בכווית — היו בעדה: תימכו בוועידה והגיבו על מה שיתפתח בה. הוועידה עשויה לפתוח, ככל זאת, בתהליך חדש. בלעדיו — יהיה גרועי!

אני מצפה מישראל לכבר את הבט' חותיה כהסכמי קמפ-דייוויד, ולטפל בכביעה הפלסטינית.

המצב אינו הולך ומשתפר. להיפך — כיום מצבם של הפלסטינים גרוע יותר מאר בעת חתימת ההסכמים.

אני מאוד מקווה שבוועידה בכוויית ייעשה משהו משמעותי למען הפלס' טינים. ידוע לי שישראלים רבים מער'

היו ג'סטות אחרות. שרי התיירות וה' נפט שלנו ביקרו אצלכם, ושרים שי' לכם, כמו משה שחל ואמנון רובי' נשטיין, ביקרו אצלנו. הוקם המרכז הישראלי האקדמי בקאהיר. אני עצמי ביקרתי לפני כמה חודשים בישראל, לכבוד ועידת מפלגת-העבודה.

אבל בלי תנועה מתמדת משלב לשלב — תחול הידרדרות.

איש חם, שלום קר

חברי הטוב עזר וייצמן, אמר לי שריהמדינה של מצריים לענייניחוץ, הד"ר בוטרוס בוטרוס-ע'אלי, כשנמדדנו, אומר שניתן לחלק את האנשים לשתי קבוצות עיקריות: מי שציקרו במצריים ומי שלא!

נמשנו בלישכתו. בבניין היפהפה שבו שוכנת לישכת-השר, במרכז קאהיר, שטיחים מקור אל קיר, נברשות המשתלשלות מן התיקיה הנבוהה, ריהוט מגולף מעץ וריפוד מקטיפה — כל אלה יוצרים אווירה של הדר מאופק, עתיקי-יומן.

ע'אלי עצמו, גבר מטופח כבן 60, הוא איש נעים-הליכות, חביב, שאינו שוכח להחמיא ואינו מקפיד על הרישומות. למרות התוכן המריר של דבריו, הוא התבדה והוסיף הערות חייניות, שלא לציטוט."

הוא בחר שלא להסתגר מאחורי שולחנו ומתחת לדיוקנו של הראיס מובארכ, אלא התיישב לעידי, התעניין בשלומם של מכרים משותפים, ניהל "סמול טוק", ורק אז ניגש לעניינים. ניכר בו שהוא מרואני מושפף, החל בניסוחיו המדוייקים באנגלית מושלמת וכלה בציונים שהוא מחלק לך כעיתונאי, אם הצלחת בכל זאת להפתיע אותו.

ימים מעטים לפני תחילתה של הוועידה של ראשי המדינות המוסלמית בכוויית, נזהרו פוליטיקאים מצריים בהתבטאויותיהם בקשר לישראל. על כך גם הזהיר אותי מוחמד בסיוני, השגריר המצרי בישראל, ע'אלי דורש מאחרים להפגין תעוזה ולהביט אל העתיד, ונוהג לפי הכלל: נאה דורש — נאה מקיים. דווקא בתקופה רגישה כזאת החליט שהוא מעוניין בבימה ישראלית. בצניור ישיב לציבור הישראלי.

אין סטאטוס-קו!

לכם, הישראלים, יש אובססיה כיחס לעבר, האכזבה שלי היא תוצאה מכך שמה שהוסכם בעבר —